

„Imlūs Šventajai Dvasiai“

Mūsų Viešpats Jėzus to nori:
reikia sekti Jį iš arti. Nėra kito
kelio. Toks Šventosios Dvasios
veikimas kiekvienoje sieloje – ir
tavojoje, – ir turi būti klusnus,
kad netrukdytum savo Dievui.
(Kalvė, 860)

birželio 5 d.

Tam, kad bent teoriškai pradėtume
gyventi bendryste su Šventąja Dvasia
(drauge ir su Tėvu, ir su Sūnumi),
kad susidraugautume su Parakletu,
turime sutelkti dėmesį į tris

pagrindinius dalykus: paklusnumą Šventajai Dvasiai, jau aptartą maldos gyvenimą ir vienybę su Kryžiumi.

Pirmiausia pradėkime nuo paklusnumo Šventajai Dvasiai, nes ji suteikia antgamtinį toną mūsų mintims, troškimams ir veiksams. Ji mus skatina priimti, įgyvendinti ir giliau suprasti Kristaus mokymą. Būtent Jos šviesoje suvokiame savo asmeninį pašaukimą ir įgyjame jėgų vykdyti tai, ko Dievas iš mūsų laukia. Jeigu būsime klusnūs Šventajai Dvasiai, mummyse vis labiau ryškės Kristaus paveikslas, ir kasdien vis labiau artėsime prie Dievo Tėvo: „Visi, vedami Dievo Dvasios, yra Dievo vaikai.“

Jeigu vadovausimės Šventąja Dvasia, šiuo mūsų viduje glūdinčiu gyvenimo principu, mūsų dvasinis gyvybingumas augs. Kaip mažas vaikas pasitikėdamas puola į savo tėvo glėbį, taip spontaniškai

pasitikėdami atsiduokime į Dievo Tėvo rankas. Mūsų Viešpats pasakė: „jeigu ... nepasidarysite kaip vaikai, neįeisite į dangaus karalystę.“ Čia kalbama apie „vidinį vaiko kelią“, kuris nėra grynas sentimentalumas arba žmogiškos brandos trūkumas. Jis yra antgamtinė branda, padedanti geriau suvokti Dievo meilės stebuklus, pripažinti savo paties mažumą ir savo valią visiškai sutapatinti su Dievo valia. (Kristus eina pro šalį, 135)

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/dailytext/imlus-sventajai-dvasiai/](https://opusdei.org/lt-lt/dailytext/imlus-sventajai-dvasiai/)
(2026-04-03)